

Dopis od preláta (srpen 2012)

„Panna Maria je pro nás vzorem jednání“, říká prelát Opus Dei v dopise tohoto měsíce. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie je ústředním tématem jeho pastýřského listu.

09.08.2012

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, kterou církev slaví 15. srpna, přitahuje tento měsíc naše srdce a

naš pohled. Při kontemplaci krásy naší Matky, vzaté Bohem do nebeské slávy s tělem i duší, se naše synovská láska před touto úžasnou postavou zapálí ještě víc a s vědomím naší bídy a naší malosti ji prosíme spolu s církví: *da manum lapsis, fer opem cadúcis* [1], pomáhej skleslým, posiluj slabé. A pak, s vděčností dcer a synů, opakujme s hloubkou, uvažujíc o obsahu, jako svatý Josemaría:
Matko!, Matko naše!, Matko moje!

První čtení mše svaté nám nabízí scénu, kterou popisuje svatý Jan v Apokalypse: *Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy (...). Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy* [2]. V komentáři k této pasáži z Písma si Benedikt XVI. – modleme se více za jeho osobu a úmysly – klade otázku:
Jaký je význam archy? Co ukazuje? Ve Starém zákoně symbolizuje Boží

přítomnost uprostřed Božího lidu. Nyní však symbol přenechal místo realitě. Nový zákon nám tak říká, že pravou archou úmluvy je živá a konkrétní osoba: Panna Maria. Bůh nepřebývá v nějaké skříni, Bůh přebývá v osobě, v srdci Marie, Té, která nosila ve svém lůně věčného Božího Syna, jenž se stal člověkem, Ježíše, našeho Pána a Spasitele [3].

V Ní se skrze vtělení Slova v jejím přečistém lůně zcela naplňují Boží přísliby dané starověkému lidu Izraele. Bůh ustanovil smlouvu novou a definitivní nikoli už s národem, ale s celým lidstvem; nikoli na hoře Sinaj, ale v neposkvrněném lůně Marie, kde se Slovo stalo tělem, aby přebývalo mezi námi. Děkujeme naší Paní, že tak dokonale plnila Boží záměry svou pokorou, svou poslušností a svou čistotou. Prosme ji, abychom my, její dcery a synové – muži a ženy všech časů –, následovali jejího příkladu a snažili se s Boží

pomocí růst v ctnostech, které září u naší Matky.

Při příležitosti této slavnosti vás zvuk meditaci a uskutečňování – podle učení Svatého otce a příkladu svatého Josemaríi – některých důsledků, které můžeme objevit při rozjímání nad touto scénou.

Autor listu Židům připomíná ohledně nejdůležitějšího stánku starého chrámu v Jeruzalémě, že *za druhou oponou byl stánek, kterému se říkalo velesvatyně, se zlatým kadidlovým oltářem a s archou úmluvy, ze všech stran potaženou zlatem, v níž byla zlatá nádoba s manou, a Árónova hůl, která kdysi vypučela, a desky smlouvy* [4]. Zastavme se u archy, symbolu Marie. Skutečnost, že se nacházela na nejposvátnějším místě chrámu, vypovídá o zvláštní blízkosti Panny Marie k Bohu: ***větší než ty je pouze Bůh!*** [5], voláme radostně ve spojení se svatým Josemaríou. Desky

smlouvy, které dal Bůh Mojžíšovi, představovaly Boží vůli dodržet smlouvu se svým lidem, pokud ten zůstane smlouvě věrný. Písmo svaté vypravuje, jak byl Izrael, navzdory veškeré Boží péči, opakovaně nevěrný. Ne tak Nejsvětější Panna, protože – jak zdůrazňuje papež – **Maria je archou úmluvy, protože do sebe přijala Ježíše, přijala do sebe živé Slovo, veškerý obsah Boží vůle, Boží pravdy; přijala do sebe Toho, který je novou a věčnou smlouvou a kulminuje v oběti Jeho těla a krve: těla a krve přijaté od Marie [6].**

Tady objevíme první lekci naší Matky, kterou chceme do hloubky vstřebat, abychom ji mohli uskutečňovat: pozvánka hledat každodenně co nejdokonalejší možné spojení se svatou Boží vůlí, v momentech příjemných a zvláště pak v těch druhých, které jsou obtížné a vyžadují oběť. Věrnost Boží vůli v

těžkých okolnostech je nejjasnějším důkazem správnosti našich úmyslů a pevnosti naší touhy následovat Ježíše zblízka. Nevybavují se vám ona slova svatého Josemaríi v jedné modlitbě k Duchu svatému?: **chci, co chceš ty, chci, protože chceš ty, chci, jak chceš ty, chci, když chceš ty... [7].**

A jiným způsobem zdůrazňuje stejné rozhodnutí být věrný, když píše:

myslel jsi někdy, se svatou závistí, na mladého apoštola Jana, »quem diligebat Iesus« –, kterého Ježíš miloval. – Nechtěl by sis zasloužit být nazýván „ten, kdo miluje Boží vůli“? Používej prostředky, den co den [8].

Tato snaha se stane skutečností, pokud se rozhodně sjednotíme s Pánem ve všech událostech dne, počínaje těmi nejnicotnějšími. **Pro toho, kdo miluje** – kázal náš Zakladatel –, **nejsou žádné nedůležité maličkosti. Láska zvětší**

**naše skutky tak, že to
nejobyčejnější se může stát
hrdinstvím. Věrnost v těchto
bodech, malá, stalá umrtvování,
jak příjemné jsou v Božích očích!
Jak proměňují vůli! Jak zvětšují
tvou duši! A jak přispíváš svou
věrností v těchto maličkých
povinnostech ke zpříjemnění
života ostatních! [9].**

Tak jednala Panna Maria vždy a
vidíme to konkrétně v momentě
vtělení a když stála pod Křížem a
dívala se, jak trpěl a umíral její Syn.
Stejně ho milovala, se stejnou vášní, i
ve všech ostatních okolnostech svého
života: když se starala o domácnost v
nazaretském domově; když přijímala
lidi, kteří k ní přicházeli pro radu
nebo útěchu; v rozhovorech s
Ježíšem a se svými příbuznými o
nejrůznějších tématech: v každém
okamžiku. Také tehdy plnost milosti,
kterou byla Maria obdařena od
prvního okamžiku jejího

Neposkvrněného početí, neustále rostla podle úplnosti její odpovědi na popudy Ducha svatého.

Archa úmluvy obsahovala kromě desek smlouvy i kousek many, kterou Bůh sytil lid během jeho putování pouští. Tento pokrm – jak učil sám Ježíš v promluvě o Chlebu života v Kafarnau [10] – byl znamením eucharistie, pravého těla a krve Krista, které, pod rouškou svátosti, uchováváme v našich svatostáncích, abychom uctívali Pána a sytili se z tohoto velkého pokladu. Učinil se novou manou pro nás, kteří putujeme k věčnému příbytku.

Všimněme si, že Panna Maria je pro nás vzorem jednání. Kdo se na zemi stýkal s Ježíšem s větší něžností a láskou než Ona? Kdo se o Něj staral více během dlouhých letů skrytého života i během života veřejného? Kdo ho přijímal s větší zbožností ve svatém přijímání potom, co Pán

odešel do nebe, potom, co nám zanechal jedinečný dar své oběti a své svátostné přítomnosti v rukou apoštolů a jejich nástupců v kněžství? Opravdu, říkával blahoslavený Jan Pavel II., Maria je *Žena eucharistie par excellence*.

Zastavte se u další lekce, kterou se můžeme naučit při pohledu na Pannu Marii, *foederis arca*, opravdovou archu úmluvy, jak nám nabízí liturgie této slavnosti. Učme se od ní starat se více a lépe o vztah s Ježíšem Kristem, ve slově a v eucharistii, v četbě a v rozjímání Písma, v účasti na mši nebo při jejím sloužení a ve svatém přijímání. Protože **»nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst«, řekl Pán. – Chléb a slovo!: Hostie a modlitba. Jinak nebudeš žít nadpřirozeným životem [11].**

Slavnost 15. srpna přináší nám, dcerám a synům Božím v jeho Díle, vzpomínku na toto datum v roce 1951, kdy svatý Josemaría, vedený nadpřirozeným neklidem, který Bůh vložil do jeho duše, navštívil Svatý dům v Loretě, aby zasvětil Opus Dei nejsladšímu a neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Náš Otec mluvil mnohokrát o těchto okolnostech, ve kterých se mateřské něžnosti Panny Marie projevily se zvláštní silou. Vzpomínal mimo jiné na hluboký dojem, který v něm zanechal oltářní nápis – *hic verbum caro factum est*, zde se Slovo stalo tělem –, a zároveň na jistotu, že je od Boha vyslyšen, která v jeho srdci tato slova zanechala. Po letech se o tom živě zmiňoval: ***zde, v tomto domě, vystavěném lidskou rukou, na tomto kousku země, kde žijeme, přebýval Bůh (...). Ještě dnes cítím tehdejší pohnutí. Rád bych Loreto znovu navštívil a v myšlenkách***

*tam zalétám, abych si oživil
Ježíšovo dětství při opakování a
rozjímání onoho Hic Verbum caro
factum est [12].*

Jeho úcta k Panně Marii byla vždycky veliká, ale dá se říct, že od této chvíle velmi rostla a růst nepřestávala až do jeho odchodu do nebeské vlasti. Nyní se přeji, abyste uvážili další projev tohoto růstu synovské zbožnosti našeho Zakladatele k Panně Marii, pod vedením Ducha svatého. Mám na mysli slova, která slyšel v hloubi duše 23. srpna 1971, den po slavnosti Neposkvrněného Srdce Panny Marie, která se tehdy slavila 22. srpna:
adeámus cum fidúcia ad Thronum glóriae, ut misericórdiam consequámur.

Náš Otec byl na jednom místě v severní Itálii, kde pracoval a odpočíval. Byly to roky, ve kterých jeho modlitba za církev, za papeže, za Dílo a za všechny duše stoupala k

nebi se zvláštní intenzitou. ***Dříve jsem neprosil***, svěřil nám v dubnu 1970. ***Jednal jsem takto, protože jsem rozuměl, že bylo lepší odevzdat se s důvěrou v Boha. Toto bylo v oněch prvních chvílích dobré, protože tak bylo vidět, že všechno pochází od Něho. Nicméně teď si myslím, že musím prosit a chápu lépe celou sílu slov Pána: prostě, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám (Mt 7, 7). Jsem přesvědčený, že je třeba modlit se hodně, a chci svou modlitbu vložit do tisíckrát požehnaných rukou Panny Marie [13].***

O pár týdnů později, 6. srpna 1970, Pán potvrdil tuto myšlenku, když ho vedl k neustálému volání: ***Clama, ne cesses!***, zněla v duši svatého Josemaríi slova proroka Izaiáše [14]. A po tomto Božím popudu začal navštěvovat různé mariánské svatyně v Evropě a v Americe. Jak

jsem vám právě napsal, 23. srpna 1971 dostal potvrzení, že, aby jeho modlitba byla vyslyšena, je nutné utíkat se k Marii.

Ten samý den otevřel, jako vždy, svou duši donu Álvarovi a mně a řekl nám: ***dnes ráno při snídani mi Pán vložil do hlavy tato slova. Je to jako odpověď na společné volání, které včera, na slavnost Neposkvrněného Srdce Panny Marie, stoupalo k nebi, protože jsme se všichni hodně modlili. Musíme prosit, utíkat se k Pánovu milosrdenství, nemůžeme prosit ze spravedlnosti! Kdybychom mohli spatřit Boží spravedlnost, byli bychom zdrcení, nemohli bychom ani zvednout hlavu: taková je jeho nekonečná dokonalost! Musíme se utíkat k jeho milosrdenství, k jeho lásce. Ubohé lidské srdce hned žádá, jako by mělo právo, a my nemáme právo na nic!, ale můžeme se naplnit důvěrou na***

přímluvu Panny Marie, protože jeho milosrdenství je tak nekonečné, že nemůže nevyslyšet svoje děti, pokud se k němu navíc utíkají prostřednictvím jeho Matky [15].

Přepsal jsem vám tato důvěrná sdělení našeho Otce s touhou, abychom si je přisvojili. Mluvím k vám hodně o modlitbě – všimli jste si toho –, protože je to jistý způsob, jak získat všechny milosti, které potřebují církev, papež, Dílo, duše, každý z nás. Snažme se, ráno i odpoledne, nejen dělat co nejlépe rozjímání, ale prosme také za tolik záměrů: s vírou, s pokorou, s vytrvalostí; s neustálým pokojem a radostí, protože jsme Boží děti a děti Panny Marie a vždy budeme vítězové.

11. července jsem mohl navštívit Fatimu, *capelinhu*, s vámi se všemi. Modlili jsme se velmi sjednocení s

vašimi záměry, prosili jsme za církve, za papeže a jeho spolupracovníky, za Dílo, za celé lidstvo; a bylo snadné vzpomenout na chvíle, kdy náš Otec šel – jak říkával – do tohoto „útočiště“, aby provázel každou svoji dceru a každého svého syna všech časů: jak krásné je být s Pannou Marií!

Mám na starosti mnoho záležitostí, také v těchto srpnových dnech: pomozte mi je táhnout vpřed, buďte se mnou sjednoceni. Navrhuji vám znovu si přečíst a rozjímat o slovech, která náš Otec napsal o tom, co se mu stalo, když pozvedal svatou hostii při mši 7. srpna 1931 [16], protože mezi těmi muži a ženami, kteří musí postavit Krista na vrchol všech lidských činností, jsi i ty, dcero moje, synu můj: podívej se dobře, jak to naplňuješ.

Se vší láskou vám žehná
váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. srpna 2012.

[1] Liturgie hodin, Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, *Hymnus prvních nešpor*.

[2] Římský misál, Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, První čtení (Zj 11, 19 - 12, 1).

[3] Benedikt XVI., Homilie na slavnost Nanebevzetí Panny Marie, 15-VIII-2011.

[4] *Žid* 9, 3-4.

[5] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 496.

[6] Benedikt XVI., Homilie na slavnost Nanebevzetí Panny Marie, 15-VIII-2011.

[7] Svatý Josemaría, vlastní rukopis, duben 1934.

[8] Svatý Josemaría, *Výheň*, č. 422.

[9] Svatý Josemaría, *Poznámky z rozjímání kázaného* v roce 1945.

[10] Srov. *Jan* 6, 26-59.

[11] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 87.

[12] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 12-13.

[13] Svatý Josemaría, *Poznámky z pouti do Fatimy*, 14-IV-1970.

[14] Srov. *Iz* 58, 1 (Vg).

[15] Citace v Javier Echevarría, *Vzpomínky na svatého Josemaríu*, s. 185.

[16] Srov. Svatý Josemaría, *Osobní poznámky*, 7-VIII-1931, č. 217 (viz A. Vázquez de Prada, „Zakladatel Opus Dei“, I. díl, s. 380 - 381).

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-srpen-2012/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-srpen-2012/)
(09.08.2025)